

Şair En Çok Yalnızlığı Sevdi Bir de Hayallerini

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 28 Ağustos 2023

Çalıntı bir gülücük değildi yağın rahmetin izdiham yarattığı elbet sevginin dokunulmazlığı kadar özlemin de dinmeyen feryadı idi şairin o içten yakarışı.

Ölümsüz bir nazire idi şiirin başkaldırışında şahlanan şairin yüreği ne de olsa sevdalıydı şair en çok da şah damarına yaraşan bir asalet ile yakın durduğu kadar Rabbine biliyordu ki aidiyeti asla sorgulanmamalıydı insanoğlunun.

Güneş gözlerini kırpıştırırken yağmur duasına çıktı insanlar ve ne yazık ki: asıl kurak olanın yürekleri olduğu bilincine çok uzaktılar.

Retinası akandı sevgi.

Göz çukuruna kaçan çapaktı o sızı.

Vicdanın izi idi ve sihri ve yakarışın doğasında saklı idi masumiyet...

Geçimsiz bulutlar şerh düşmüştü bir kere kıyamete ve kıyama durduğu kadar insanoğlu sonlanmayacaktı da arayışı.

Aşkın garbında.

Ruhun gardında.

Sözcüklerinse kabrinde...

Ne var ne yok dökülmüştü taşlar ceplerinden.

Taşa tutulmuş bir lanet olsa da nefret ve ihanet taçlanacaktı illa ki bekleyişin nazarında sükün eden özlem illa ki sonlanacaktı...

Yağmalandı duygular.

Şair yüreğinin kapısını sonsuzluğa kadar kapadı ne de olsa yeteri kadar büyük olan yüreğine koca kâinatı sığdırmıştı tek dileği mademki kavuşmaktı önce Rabbine sonra kendine...

Keyfe keder yaşamadığı kadar şair seviyordu kaderci ruhunu.

Sözcüklerin akıbetinde saklı tutulması sırlarını nasıl olsa bir bir sermişti açık sözlülüğü ile şerh düştüğü sevgiyi yeteri kadar da ifa etmişti:

Geri dönüşü olmayan bir yolda bir sapakta durdu ansızın ve kulak kesildi sessizliğin ç/ağrısına:

Yanan yüreğinde ne çok mektup ne çok sır ne çok da şiir saklıydı ve ses etmeden yazdığı yetmezmiş gibi sesli bir şekilde seviyordu şair en çok da ulaşılmazlığında saklı tutuyordu asaletini.

Bir dirlik bir birlik şarkısıydı mademki sevgi ve de titrine yaraşan bir yakarış idi mademki mabedinde beslediği tüm duyguların varsın olsun bir ederi de olmasını hani ne de olsa kat çıktığı hidayetin basamaklarında sığınmacı bir aşk idi şairin mahlası.

Ruhunu diken diken eden bir mahlas aşkın şahikası idi mademki şair...

Ön sözü olmayan bir romandan nice romandan ibaretti hem şair ve kuytularda geçen hayatını israf ettiği kadar da doyamıyordu: sevmeye ve yazmaya...

İtici güçlerin gövde gösterisinde en arka sırada bir o kadar sırasını savamadığım kadar şair ne av idi ne de avcı sadece yaralı ruhunda yamalı kalbinde var olan tüm gemileri yaktığı yetmezmiş gibi her güne devasa parantezler açıyor ve tutukluk yapan kaleminin yağdırdığı rahmet ile hayat ve huzur buluyordu. İnkârı ne mümkündü hem aşkın...

İddia makamında hem maktuldü hem de sanık ve tanıklığında meleklerin arz ediyordu içinden geçenleri.

İlham perisi ne zamanki geç kalsın şair kendine yükleniyordu.

Ne zamanki sus payı bir söylem eşlik etsin kalemine yazdığı şiirlerini ve öykülerini kıskanıyordu şair: Akla zarar ama gerçeklerin doğası buydu işte ne de olsa şair kendisiyle ve gölgesi ile kavgalıyken diğer gölgeler asla umurunda değildi.

Balçık denizinde batan güneş gibi belki de...

Ne de olsa güneş asla balçıkla sıvanmıyordu.

Sağalttığı duygularından arda kalan ne ise artık...

Nasiplendiği her gün her an aslında şair için yeni bir başlangıç yeni bir hayat demektir ve yaş aldığı kadar yas da olsa şair için yasa mahiyetinde idi kalemin ve Tanrının, "yaz" emri...

Hüznü ve coşkusu dur durak bilmeden ve Eylül'ün ayan beyan şairi çağırın sesi ne de olsa gaipten gelen sözcüklerle ve ilhamla kuşatılmıştı şairin her bir zerresi ve gün doğumunda arşı alaya çıkıyordu sonsuzluğa uzanan rotasında biliyordu ki: tek dostu ve sağdıcı önce Rabbi sonra da kalemi idi.

Bir minvalse eğer ki arayışı ve kendine olan hem nefreti hem özlemi hem de kendini kayıtsız şartsız sevebilme ihtimali...

Radarına takılan hangi duygu ise ifa etmekle mükellef...

Rengi solan hangi ışık ise şair sevginin de sonsuzluğun da hem neferi hem ferî idi...

Bir ölçüt değildi yaşam bir kaçış idi belki de yazdıkları.

Duyguları ile kâh doğru kâh ters orantılı denklemler bulup şiirler icat etmek kadar da masumdu şairin içinde yaşayan o yetim çocuk ve de alabildiğine mazlum bu yüzden şair en çok kimsesizliği ile sahip çıktı kimsesi olmayan insanlara hatta gölgelere.

Şair en çok yalnızlığı sevdi.

Şair en çok da yalnızlığı yoldaş belledi.

Köpüren denizin çağrısında buldu kendini ve saldı okyanusların devasa sularına ve şair her ne kadar sadece tek bir damlaya tek bir çiy tanesine rast gelse bile sonsuzluk bildi hayatı ve kalemini tek tek arz etti evrenin ve sahipsiz addedilen benliğini nasıl ki reşit ve eşit kılmıştı yüce Rabbi alabildiğine savundu hem sevgiyi hem İlahi Aşk ve kapıp koyuverdi kendini kalemin sonsuz hikmet ve rahmetine baş koyduğu kadar da ödün vermedi asla hayallerinden hatta ve hatta...

Şair bile bir hayalden ibaret idi madem şair en çok hayallerini sevdi ve hayallerinde kendini sevebilme özlemi ile kucak açtı bilinmeze ve sonsuzluğa ölümü irdelse de kalemi şair en çok yeniden doğmayı sevdi en çok da küllerinden doğup nazenin bir gül fidesi gibi güneşe ve Rabbine dönük yüzünde defalarca soldu ve açtı da ve mademki yeniden doğmanın alametifarikasıydı kalemi asla da ödün vermedi: ne hayallerinden ne de Allah sevgisinden ve sonsuzluğun ve rahmetin kıvancı ile huzur duydu sonsuzluğa denk gelen bir coşkuyla hep de huzuruna çıktığı Rabbine sundu ne var ne yok bahşettiği kadar evrenin baş koyduğu yoldan da asla dönmedi geriye...

Varsın olsun şair ve de kalemi sonsuz hayalden ibaret...